

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΕΠΙΤΙΜΙΟΝ

Τὸ ὧδε δημοσιευόμενον ἔγγραφον εἶναι ἐπιτίμιον, ὅπερ ἐξέδωκεν ὁ Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ Ἰάκωβος ἔτει 1786 Δεκεμβρίου 6^η, δι' αὐτοῦ εἰδοποιεῖ τοὺς ἐντιμοτάτους Κληρικοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς τοὺς φάλλοντας εἰς Ῥενδίην, τοὺς δημογέροντας καὶ προεστώτας καὶ λοιποὺς εὐλογημένους χριστιανοὺς, ὅτι ὁ Παπαγεώργιος υἱὸς τοῦ Παπαϊωάννου Κόρδη ἀνέφερον τὴν ἀπώλειαν μιᾶς π ρ ο β ο δ ι ἀπὸ τὸ δισάκη του ἔχουσαν γρόσια ἑβδομήκοντα ἀπὸ τὸν δρόμον ὅπου ἤρχετο μέχρι τῆς οἰκίας του. Ἐνεκεν τούτου προσκαλεῖ ὁ Ἐπίσκοπος τοὺς ἀ ρ π ᾶ σ α ν τ α ς τ α ὕ τ α ς ἢ ἄλλως ἐνεχομένους, νὰ ἐπανορθώσωσι τὴν ζημίαν φανερώς ἢ πνευματικῶ τῶ τρόπῳ, ἄλλως ὑπόκεινται εἰς τὰς ἀρὰς τοῦ φρικτοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτιμίου.

Τοιοῦτον τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου.

Ἡ Ῥενδίνα εἶναι κωμόπολις ἐπὶ τῶν Ἀγραφῶν τοῦ τέως δήμου Μεναλάδος τῆς ἐπαρχίας Καρδίτσας¹, παράκειται δὲ ταύτης ἡ περιώνυμος Μονὴ τῆς Ῥενδίνης εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ ἐξ Ἀγκύρας², ἔχει δύο ἀρχαίους ἐνοριακοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἡ Ῥενδίνα τῶν Ἀγραφῶν εἶναι παντελῶς ἄσχετος μὲ τὴν ἐπισκοπὴν «Λιτῆς καὶ Ῥενδίνης», ἣτις ἔκειτο ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἣς διετέλεσεν Ἐπίσκοπος ὁ περίπυστος θεολόγος τοῦ 16^{ου} αἰῶνος Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης.³

Ἡ Ἐπισκοπὴ Θαυμακοῦ ἀναφαίνεται ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΓ' αἰῶνος μὲ ἐπίσκοπον Συμεῶν, ὅστις ἐχειροτονήθη ἀνευ γνώσεως τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τὸ 1218 ἔτος διὰ προστάγματος τοῦ Δεσπότη τῆς Ἡπείρου Θεοδώρου Ἀγγέλου Κομνηνοῦ τοῦ Δούκα πρὸς τὸν Μητροπολίτην Δαρβίσης, καθ' ὃν χρόνον αἱ Μητροπόλεις τοῦ Δυτικοῦ κράτους, ὅπερ διηύθυνεν ὁ Δεσπότης τῆς Ἡπείρου ὑπήγοντο ὑπὸ τὴν Ἐκκλησίαν Ἀχριδῶν.⁴

Ἐδρα τῆς Ἐπισκοπῆς ἦτο ὁ Δομοκὸς καὶ εἶς τι διάστημα μέχρι τῶν μέσων τοῦ ΙΘ' αἰῶνος ἡ Γούρα⁵. Τὸ πρόσταγμα τοῦ Δεσπότη τῆς

1. Πρβλ. ἡμετέραν μελέτην «Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τῆς Πίνδου», Ἀθ. 1930 σ. 23.

2. Πρβλ. Προλεγόμενα ἡμετέρας ἐκδόσεως Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ ἐξ Ἀγκύρας. Ἀθήναι 1932 σελ. 2.

3. Πρβλ. Χρυσοστόμου Ἀθηνῶν ἐν «Θεολογία» Δ' 1926 σελ. 5.

4. Πρβλ. ἡμετέραν μελέτην «Ἡ Ἐκκλησία Ἀχριδῶν» καὶ ἡ Μητρόπολις Φαναριοφερσάλων» ἐν «Νέα Σιών» Ἱεροσολ. τεύχ. Σεπτεμβρ. 1932.

5. Πρβλ. Ν. Ι. Γιαννοπούλου «Παρνασσός» τόμ. 10ος 1914 σ. 295, Ἀμασειας Ἀνθίμου «Νεολόγος» Κων/πολεως ἀριθ. 5188.

Ἡπεύρου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Λαρίσης εὑρίσκεται ἐν κώδικι ὑπ' ἀριθ. 68 τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Γνωστοὶ Ἐπίσκοποι Θαυμακοῦ εἰσιν 18 ἀπὸ τοῦ 1218 μέχρι τοῦ 1899, 8:ε ἀποθανόντος τοῦ Μισαήλ ἢ Ἐπισκοπῆ συνεχωνεύθη εἰς τὴν Φθιώτιδα.

Ὁ ἀναφερόμενος ἐν τῇ ἐγγράφῃ Ἰάκωβος¹ ἀναφέρεται ἐν ἐπιγραφῇ τοῦ ἐν Ῥενδίῃ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου². Ἡ δὲ οἰκογένεια Κόρδη σήμερον δὲν ὑφίσταται ἐν Ῥενδίῃ, σώζεται ὁμως εἰς τὸ χωρίον Δίκαστρον τοῦ τέως Δήμου Τυμφρηστοῦ. Τὸ ὦ; ἀπολεσθὲν ἀναφερόμενον π ρ ο β ο δ ι ἦτο λέξις ἐπιχωριάζουσα φαίνεται τότε ἐκεῖ, παράγεται δὲ ἀπὸ τὸ π ρ ο β ο δ ῶ (=προπέμπω τινα), ἴσως δὲ ἦτο τὸ π ρ ο β ο δ ι μάρτυρος ἐν ᾧ ἔθεντο τὰ διὰ τὰ ταξελδιον πράγματα ἢ χρήματα.

Τὸ ἐγγραφοὺν εὑρέθη ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Ῥενδίῃ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Νικολάου Δημ. Κουρσάρη, Σκελλαρίου καὶ δημοδιδασκάλου, ἐντὸς ἔρμαριου τοῦ Ναοῦ καὶ μᾶς ἐστάλη, ὅπερ κατεθέσαμεν ἐν τῇ διδλωθήκῃ του Θεολογικοῦ Σπουδαστηρίου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

† Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΕΑΛΩΝ
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

1. Πρβλ. Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως «Παρνασσός» τ' 1902 σελ. 145.

2. Πρβλ. D. Quinn ἐν «Ἀρμονία» Ἀθηνῶν Γ' 1902 σελ. 62.